

2. Указ Президії Верховної Ради Української РСР № 64 від 04.01.65 «Про внесення змін в адміністративне районування Української РСР».

3. Експерти розпочали обстеження роботи місцевої влади в районах, повністю «накритих» об'єднаними громадами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://decentralization.gov.ua>. Процитовано 2018-11-06.

4. Сестра скандального мера Федорука зуміла приєднати Ворзель до Бучанської ОТГ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mykyivregion.com.ua>. Процитовано 2018-11-06.

5. Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» від 05 лютого 2015 року № 157-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/157-19>.

Мартинова Аліна Дмитрівна
студентка економічного факультету,
Придніпровська державна академія будівництва і архітектури

МЕТОДИ, ПРИНЦИПИ І ОРГАНІЗАЦІЙНА СТРУКТУРА УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ

Існують такі методи державного впливу:

- ✓ опосередковані (економічні);
- ✓ прямі (адміністративні).

В ринковій системі переважають економічні методи, передусім кредитно-грошова політика. Її основними інструментами є норма обов'язкових резервів, відсоткова міжбанківська ставка, облікова ставка, операції національного банку з державними облігаціями на ринку цінних паперів. Вони допомагають державі впливати на інфляційні процеси, регулювати відсоткові ставки, а через них — інвестиційний процес у країні загалом і в регіонах зокрема, виробництво і зайнятість, курс акцій.

Податкова політика допомагає ефективно стимулювати економічне зростання і організувати розподіл доходів. До податкового регулювання долучається політика державних видатків, за допомогою яких здійснюють структурні перетворення, нівелюють регіональні диспропорції тощо, перерозподіляють частку національного доходу від відносно заможного до незабезпеченого населення.

Економічні методи регулювання адекватні природі ринку. Вони безпосередньо впливають на кон'юнктуру ринку і через неї — опосередковано на виробників і споживачів товарів і послуг [1, с.54-56].

До адміністративних методів регулювання економіки належать прямий державний контроль над монопольними ринками, де державна

монополія визнана приходною, і виправдане повномасштабне адміністрування. Йдеться про директиви щодо планування виробництва, витрат і цін, прямий контроль якості і споживчих властивостей товарів і послуг, гарантоване матеріально-технічне постачання.

Адміністративне регулювання необхідне при розробленні стандартів, які гарантують населенню життя в умовах економічної безпеки, при встановленні гарантованої мінімальної заробітної плати і виплат з безробіття, а також при розробці нормативних актів, спрямованих на захист національних інтересів у системі світогосподарських зв'язків [1, с.56-58].

Інші види управління можна охарактеризувати як окремі технологічні операції, що в комплексі формують єдиний процес управління. Деякі з них представлено у таблиці 1. [2,с.15-17].

Таблиця 1

Види управління та їх сутність

<i>Вид управління</i>	<i>Його суть</i>
Економічний аналіз	передбачає вивчення, дослідження економічних процесів, їх ретроспективи, встановлення стійких тенденцій, виявлення проблем
Прогнозування	наукове передбачення розвитку подій, побудова гіпотези, сценарію, моделі можливих економічних процесів
Планування	побудова плану, способу майбутніх дій, визначення економічної траєкторії, змісту і послідовності кроків, які забезпечать досягнення окреслених цілей
Економічне програмування	розробка і затвердження економічних і соціальних програм, які інколи мають назву цільових або комплексних
Організація виробництва і праці	упорядкування, узгодження, регламентація дій виконавців
Облік	документально зафіксований стан об'єкта управління, наявних економічних ресурсів, матеріальних цінностей, фінансів тощо
Контроль	активний нагляд за виконанням управлінських дій, перевірка виконання законів, правил, постанов, інших нормативних актів, які регулюють і регламентують економічну діяльність

Загалом, процес управління розвитком регіону ґрунтується на вивченні об'єктивних закономірностей управління в цілому.

Управління регіональним розвитком — сукупність принципів, методів, форм і засобів цілеспрямованого впливу на соціально-економічні процеси, які відбуваються у регіоні.

Сучасний український економіст Д. Стеченко виділяє такі принципи управління регіональним розвитком [3,с.223]:

- ✓ історизму;
- ✓ єдності регіональної політики суспільства та господарського будівництва;
- ✓ комплексності;
- ✓ природно-господарської збалансованості та оптимальності;
- ✓ пріоритетності;
- ✓ варіантності;
- ✓ узгодження інтересів місцевих органів управління з інтересами підприємств;
- ✓ пропорційності забезпечення фінансовими ресурсами за рівнями адміністративно-територіальної ієрархії.

Розглянемо основні принципи регіонального управління в економіках розвинутих країн (табл.2) [3,с.224]

Таблиця 2

Принципи регіонального управління у розвинутих країнах

<i>Принцип управління</i>	<i>Його суть</i>
Принцип децентралізації	полягає у передаванні функції прийняття рішень від центральних органів управління до агентів ринку
Принцип партнерства	припускає уникнення жорсткого вертикального ієрархічного підпорядкування
Принцип субсидіарності	полягає у виділенні фінансових ресурсів на фінансування заздалегідь визначених цілей
Принцип мобільності і адаптивності	здатність системи управління регіоном адекватно реагувати на зміни зовнішнього середовища
Принцип визначеної компетенції	полягає в диференціації функцій не між сферами регіонального управління, а всередині них

У трансформаційній економіці державне управління регіоном необхідно розглядати як цілісну систему, яка охоплює цілі, завдання, інформацію, кадри, органи, методи, процеси, техніку і технологію управління як елементи системи. Управління регіоном є комплексом цілеспрямованих дій на основі сучасних методів, спрямованих на забезпечення оптимального функціонування регіональної системи.

Регіональне управління — вид діяльності з управління соціально-економічними процесами на території, яка характеризується визначеною єдністю економічного життя і суспільно відтворювальної діяльності населення.

Система сучасного регіонального управління охоплює:

- ✓ національні і регіональні органи влади;
- ✓ сукупність функцій, які здійснюються державними органами, різноманітні ресурси, що використовуються для їх реалізації;
- ✓ державну службу;
- ✓ систему зв'язків (прямих і зворотних), які виникають між об'єктами і суб'єктами управління, тощо.

Державне управління розглядає регіон як єдине ціле, що, з одного боку, є підсистемою, а з іншого — самокерованою системою, які перебувають у суперечливій єдності. Соціально-економічні процеси, які відбуваються у регіоні і вимагають управління, повинні відповідати інтересам, притаманним конкретному територіальному утворенню [4, с. 120-122].

До суб'єктів регіонального управління як єдиної системи належать міжнародні, національні, регіональні, муніципальні організації, приватні особи, які реалізують доручені їм функції. Формування єдиної і ефективної системи державного управління в регіоні на всіх рівнях є необхідною умовою його розвитку.

Список використаних джерел

1. Поповкін В. А. Регіонально-цілісний підхід в економіці : Монографія. – К.: Наукова думка, 1993. – С. 54-58.
2. Долішній М. І. Регіональна політика на рубежі ХХ–ХХІ століть: нові пріоритети – К. : Наукова думка, 2006. – С. 15-17.
3. Стеченко Д. М. Управління регіональним розвитком: Навч. посіб. – К.: Вища шк., 2000. – С.223-224.
4. Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети : Монографія / за ред. З. С. Варналія. – К. : НІСД, 2007. – С.120-122.

*Мельник Анна Олександрівна,
студентка будівельного факультету КНУБА*

ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА: СУТЬ, ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РЕФОРМУВАННЯ

Актуальність реформування територіальної організації влади назріла давно, адже чинний територіальний устрій України сформувався за відсутності самостійної методології й був адаптований до радянської командно-адміністративної системи управління. На законодавчому і практичному рівнях система управління побудована згори до низу